

Arrest

nr. 252 274 van 6 april 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DE LIEN
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 17 december 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 november 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 22 december 2020 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2021.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESPERS, die loco advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 9 juli 2020, in functie van zijn Spaanse schoonzus, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 18 november 2020 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker bij aangetekend schrijven van 18 november 2020 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5^{de} lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 09.07.2020 werd ingediend door:

Naam: [T.]

Voornaam: [E.]

Nationaliteit: Marokko

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 09.07.2020 gezinshereniging aan met zijn schoonzus, zijnde [E.K.E.H.Z.], van Spaanse nationaliteit, [...].

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Marokko [...] op naam van betrokkene, afgeleverd op 23.07.2015 met diverse in- en uitreisstempels*
- reispaspoort Marokko [...] op naam van betrokkene, afgeleverd op 01.07.2020 te Antwerpen*
- rijbewijs Marokko [...] op naam van betrokkene, afgeleverd op 22.04.2010*
- verblijfskaart Spanje [...] op naam van betrokkene, geldig tot 09.04.2021*
- rijbewijs Spanje op naam van betrokkene, afgeleverd op 21.04.2016*
- 'attestation administrative' n°206/SAA dd. 02.03.2020 waarin de lokale Marokkaanse autoriteiten verklaren dat betrokkene en de referentiepersoon en haar echtgenoot bij hun terugkeer naar Marokko samen verblijven op het adres [...]: echter, voor zover deze verklaring dient aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat louter een kortstondig verblijf op hetzelfde adres tijdens hun verblijf in Marokko (al dan niet gelijktijdig), kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.*
- 'certificaat van inschrijving in het bevolkingsregister' dd. 11.08.2020 waaruit blijkt dat betrokkene in de periode 10.03.2014 - 10.04.2018 voor een totaal van 1492 dagen ingeschreven was in de gemeente Muro;*
- 'certificaat van inschrijving in het bevolkingsregister' dd. 29.07.2020 waaruit blijkt dat de referentiepersoon in de periode 18.08.2008 - 10.04.2018 voor een totaal van 3442 dagen ingeschreven was in de gemeente Muro; 'certificaat van inschrijving in het bevolkingsregister' dd. 05.08.2020 waaruit blijkt dat de echtgenoot van de referentiepersoon in de periode 30.08.2007 - 10.04.2018 voor een totaal van 3796 dagen ingeschreven was in de gemeente Muro; deze attesten vermelden allen het adres [...].*

Uit deze attesten blijkt dat betrokkene in het verleden in Spanje deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Echter, uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat deze samenwoning niet dateert van net voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat uit de voorgelegde attesten blijkt dat de inschrijving van zowel betrokkene als de referentiepersoon en haar echtgenoot op hun Spaanse adres op 10.04.2018 werd geannuleerd wegens 'onjuiste registratie'. Ze waren er op dat ogenblik dan ook niet langer effectief woonachtig: uit de [...]gegevens van het Rijksregister blijkt dat de referentiepersoon sedert 15.03.2017 in België

woonachtig is, terwijl uit de gegevens van het voorgelegde Marokkaanse reispaspoort [...] van betrokkene blijkt dat hij sedert 15.02.2017 voor het merendeel van de tijd opnieuw in Marokko verblijft (15.02.2017 - 09.09.2018, 20.10.2018 - 23.03.2019, 30.03.2019 - 08.06.2019 en 23.06.2019 - 19.02.2020). Om toepassing te kunnen genieten van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 is het wel degelijk de bedoeling dat de gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine de aanvraag gezinshereniging direct voorafgaat. De doelstelling van richtlijn 2004/38/EG om de binnenkomst en het verblijf van de andere familieleden van een Unieburger te vergemakkelijken en de finaliteit van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 is er immers op gericht het vrij verkeer van de Unieburger te vrijwaren, en deze in staat te stellen alle gezinsleden mee te nemen bij het verhuizen naar een nieuwe lidstaat. Gezien uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene kennelijk reeds bijna 3,5 jaar (15.02.2017 - 14.07.2020) geen deel meer uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, kan niet gesteld worden dat het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon geschonden dreigt te worden. De aangetoonde samenwoning kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- 'akte van verbintenis tot onderhoud' dd. 08.03.2016 waarin de broer van betrokkene verklaart dat hij over voldoende materiële en economische bestaansmiddelen beschikt en dat hij zich ertoe verbindt voor alle relevante juridische doeleinden het onderhoud van betrokkene te verzekeren en te garanderen in Spanje: echter, gezien het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan worden uitgesloten, en er geen objectieve verifieerbare documenten werden voorgelegd ter afdoende staving van de inhoud van deze verklaring, kan deze niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. De vaststelling dat deze verklaring op eer werd opgenomen is een notariële akte doet hier geen afbreuk aan. Voor zover deze gegevens dienen aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat deze verklaring op eer werd gedaan door een derde, niet door de referentiepersoon.

- onvertaald Spaans document: echter, dit attest werd niet vertaald in één van de drie landstalen of het Engels, en kan dan ook niet mee in overweging genomen worden in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 15.03.2017 in België verblijft. Van een (dreigende) schending van haar recht op vrij verkeer is geen sprake.

Bijkomend dient opgemerkt te worden dat:

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 14.07.2020 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er niet afdoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen/vallen van de Belgische staat, en dat er niet werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen.

Het gegeven dat betrokkene sedert juli 2020 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

*Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.
Wettelijke basis: artikel 7, 1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.*

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon en haar gezin zich in België gevestigd hebben, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon of overige gezinsleden, anders dan de gewone affectieve banden, werden niet aangetoond. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel, dat is gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, de schending aan van artikel 47/1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

Zijn betoog luidt als volgt:

"Het artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet geeft de volgende definitie van 'andere familieleden van een burger van de Unie':

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst; ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven. "

In casu is het 2° punt relevant.

Hierbij vult het artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet het volgende aan:

"§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uit maakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel."

Deze artikelen vormen een omzetting door de Belgische staat van Richtlijn 2004/38 in de nationale wet.

Samengevat moeten de lidstaten het verblijf vergemakkelijken van familieleden in de ruime zin van het woord, onder andere van zij die ten laste zijn of die deel uitmaken van het gezin van de EU- onderdaan.

Verzoeker deed een aanvraag bij Dienst Vreemdelingenzaken omdat hij zich in die situatie herkende.

Hij bracht het bewijs deel uit te maken van het gezin van zijn schoonzus en broer [...] en hij toonde aan ten laste te zijn van haar voor zijn aankomst in het Rijk.

De website van gedaagde stelt het volgende:

b) Indien u, in het land van herkomst, ten laste bent van of inwoont bij een burger van de Unie die u wenst te begeleiden of bij wie u zich wil voegen, moet u:

- uw verwantschapsband met de gezinshereniger bewijzen, en*
- bewijzen dat u ten laste was van de gezinshereniger in het land van herkomst en dat deze afhankelijkheid op het moment van de verblijfsaanvraag nog steeds bestaat, of*
- bewijzen dat u bij hem inwoont/met hem samenwoont (voor de aankomst van de burger van de Unie in België).*

U moet documenten voorleggen die zijn opgesteld door de bevoegde overheid van het land van oorsprong of herkomst. Als dergelijke documenten ontbreken, mag u door welk bewijsmiddel ook uw verwantschapsband aantonen en aantonen dat u ten laste bent van de gezinshereniger of bij hem inwoont.

Dat verzoeker stukken bijbracht waaruit blijkt dat de referentiepersoon effectief samenwoonde voorafgaandelijk aan de aanvraag gezinshereniging. Zowel in Spanje als in Marokko.

Dat gedaagde stelt dat de samenwoont in Spanje bewezen is maar veel te lang geleden is.

Dat gedaagde stelt dat het "attestation administrative" van de Marokkaanse overheid slechts een begin van bewijs kan zijn. Gedaagde stelt dat een kortstondig verblijf niet aanvaard kan worden als afdoende bewijs.

Nochtans stelt de Vreemdelingenwet 47/3 het volgende:

"§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

Dat gedaagde zich niet kan verschuilen achter de richtlijn om de Belgische wetgeving buiten beschouwing te laten.

Dat de tekst van art. 47/3 Vreemdelingenwet duidelijk is en niet voor interpretatie vatbaar.

Dat verzoeker de redenering van gedaagde allesbehalve begrijpt. De motivering stelt in algemene bewoordingen de finaliteit van RL 2004/38 en tracht deze dan toe passen op het geval van verzoeker.

Dat verzoeker volgende motivering van gedaagde dan ook helemaal niet kan begrijpen:

"De aangetoonde samenwoont kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige gezinsherenigingsaanvraag."

Verzoeker meent dan ook dat de motivering deels onjuist deels niet afdoende is."

2.1.2. De door verzoeker aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht moet in casu, worden onderzocht in het raam van de toepassing van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat andere dan de in artikel 40bis, § 2 van dezelfde wet bedoelde familieleden van een burger van de Unie die, in hun land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie een recht op verblijf van meer dan drie maanden kunnen laten gelden. Artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet voorziet dat de

vreemdeling die zich, op grond van artikel 47/1 van deze wet, beroept op een recht op verblijf verplicht is de nodige overtuigingsstukken over te maken.

In voorliggende zaak heeft verweerder geoordeeld dat uit het geheel van de voorgelegde stukken niet blijkt dat verzoeker voorafgaand aan zijn aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een ander familie-lid van een burger van de Unie in zijn land van herkomst ten laste was van zijn Spaanse schoonzus die hij in België wil vervoegen of dat hij in dat land deel uitmaakte van het gezin van deze schoonzus.

Verzoeker poneert dat hij wel degelijk aantoonde dat hij ten laste was van zijn Spaanse schoonzus voor zijn aankomst in het Rijk. De Raad kan in dit verband slechts vaststellen dat hij niet uiteenzet op grond van welk stuk dit zou blijken. Verweerder heeft er op gewezen dat een onderhoudsverbintenis die werd ondertekend door de broer van verzoeker niet toelaat vast te stellen dat verzoeker ten laste is van zijn Spaanse schoonzus. Verzoeker, die op het ogenblik van zijn verblijfsaanvraag vierenvestig jaar oud was en aangaf metselaar te zijn, toont niet aan dat deze vaststelling incorrect of kennelijk onredelijk is

Daarnaast stelt verzoeker dat hij stukken aanbracht om aan te tonen dat zijn schoonzus, zowel in Spanje als in Marokko, met hem samenwoonde en zij dus een gezin vormden. De Raad merkt op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat aan verzoekers schoonzus op 11 mei 2017 reeds een bewijs van inschrijving als burger van de Unie in België werd afgeleverd en dat verzoeker pas op 9 juli 2020, dus bijna drie jaar later, een aanvraag indiende om zijn schoonzus in België te kunnen vervoegen. Verzoeker kan derhalve bezwaarlijk voorhouden dat er op basis van de samenwoning met zijn schoonzus, die dateert van jaren geleden, kon worden geoordeeld dat hij een gezin vormde met deze vrouw. Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet is duidelijk en voorziet in een recht op verblijf voor familieleden die “*deel uitmaken*” (tegenwoordige tijd) van het gezin van de burger van de Unie. De situatie onmiddellijk voorafgaand aan de verblijfsaanvraag moet dus in aanmerking worden genomen. Het betreft dus geen familieleden die in het verleden ooit eens deel hebben uitgemaakt van het gezin van een burger van de Unie. In zoverre verzoeker er nog op wijst dat hij een attest aanbracht waarin wordt vermeld dat hij, zijn broer en zijn schoonzus op hetzelfde adres verblijven wanneer zij in Marokko zijn, moet worden gesteld dat het niet kennelijk onredelijk is om te oordelen dat uit een stuk waaruit blijkt dat zijn schoonzus, die verkiest in België te wonen, soms kortstondig in Marokko is en daar dan op een adres verblijft waar verzoeker, die beschikt over een Spaanse verblijfskaart, soms ook verblijft, geen afdoende bewijs vormt van het feit dat verzoeker en zijn schoonzus een gezin zouden vormen.

Zoals verzoeker correct stelt, is artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet niet voor interpretatie vatbaar. Enkel familieleden die ten laste zijn van een burger van de Unie of die deel uitmaken van een gezin van een burger van de Unie, kunnen op basis van deze wetsbepaling een recht op verblijf laten gelden. Het feit dat verweerder heeft uiteengezet dat de wijze waarop hij artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet in casu toepast in overeenstemming is met de doelstelling van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG, leidt niet tot de vaststelling dat deze wetsbepaling werd geschonden.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel, dat is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Hij stelt het volgende:

“Dat de bestreden beslissing (het bevel, dat nooit uitgevaardigd had mogen worden) gezien bovenstaand middel. Dat immers de nietigverklaring van [...] de beslissing verblijf de nietigverklaring van het bevel met zich meebrengt.

Ondergeschikt mocht de beslissing verblijf niet worden vernietigd (quod certe non), dan wenst verzoeker volgende argumenten aan te brengen ter staving van het verzoek tot nietigverklaring:

Dat de beslissing als volgt wordt gemotiveerd:

“legaal verblijf in België verstreken”

Dat in casu toepassing wordt gemaakt van art. 7 1 2° van de Vreemdelingenwet.

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd

Dat art. 6 van de Vreemdelingenwet als volgt luidt:

Behoudens de in een internationaal verdrag, in de wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, mag de vreemdeling die legaal het Rijk is binnengekomen, niet langer dan negentig dagen in het Rijk verblijven, tenzij het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in een daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht, een andere duur bepaalt.

Wordt beschouwd als een persoon die meer dan negentig dagen in het Rijk verblijft, de vreemdeling die meer dan negentig dagen binnen een periode van honderdtachtig dagen op het grondgebied van de Staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen die België bindt, verblijft, waarbij voor iedere dag van het verblijf de honderdtachtig voorafgaande dagen in aanmerking worden genomen.

Voor de toepassing van het tweede lid geldt de inreisdatum als de eerste dag van verblijf op het grondgebied van de overeenkomstsluitende Staten en de uitreisdatum als de laatste dag van verblijf op het grondgebied van de overeenkomstsluitende Staten. Perioden van verblijf die zijn toegestaan op grond van een verblijfsvergunning of een visum voor lang verblijf worden bij de berekening van de verblijfsduur op het grondgebied van de overeenkomstsluitende Staten niet in aanmerking genomen

Dat in casu door gedaagde dient te worden gemotiveerd waarom zij van mening is dat de termijn in art. 6 overschreden werd. Het komt dan ook voor dat gedaagde minstens dient aan te tonen hoe zij deze berekening heeft gemaakt.

Dat in casu de motivering louter luidt:

legaal verblijf verstreken

De motivering is dan ook stereotiep en onduidelijk.

De materiële motiveringsplicht is geschonden.”

2.2.2. Allereerst moet worden gesteld dat, aangezien niet blijkt dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden door enig gebrek is aangetast en dient te worden vernietigd, niet verder moet worden ingegaan op verzoekers uiteenzetting dat indien voormelde beslissing wordt vernietigd dit impliceert dat ook het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten moet worden vernietigd.

De Raad kan daarnaast slechts vaststellen dat verzoeker door op te merken dat verweerder naliet uiteen te zetten waarom hij meende dat verzoeker de hem toegestane verblijfstermijn overschreed en door te stellen dat hij van oordeel is dat de motivering van deze bestreden beslissing stereotiep en onduidelijk is niet aantoonbaar dat verweerder deze beslissing nam op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover hij beschikt. Verzoeker betwist de correctheid van de vaststelling dat zijn legaal verblijf in België is verstreken ook niet. Een schending van de materiële motiveringsplicht kan, op basis van verzoekers uiteenzetting, niet worden vastgesteld.

Daarenboven kan niet worden voorgehouden dat de overweging dat ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen op grond van de eenvoudige vaststelling dat zijn legaal verblijf is verstreken aan duidelijkheid te wensen zou overlaten en verdere toelichtingen zou vereisen. Verzoeker kan verder ook niet worden gevolgd in zijn betoog dat de

motivering van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten stereotiep zou zijn. Verweerder heeft in deze beslissing immers verwezen naar gegevens die de individuele situatie van verzoeker kenmerken. Er dient trouwens ook te worden gesteld dat, indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat deze beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes april tweeduizend eenentwintig door:

dhr. G. DE BOECK, voorzitter

dhr. T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK